

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความสนใจด้านเพศศึกษาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. ความหมายของเพศศึกษา
2. พัฒนาการด้านต่างๆ ของวัยเด็กตอนปลาย
  - 2.1 พัฒนาการทางร่างกาย
  - 2.2 พัฒนาการทางอารมณ์
  - 2.3 พัฒนาการทางสังคม
  - 2.4 พัฒนาการทางสติปัญญา
3. ความสนใจของวัยเด็กตอนปลาย
4. โครงสร้างหลักสูตรเพศศึกษา
5. เนื้อหาเพศศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
6. การสอนเพศศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของเพศศึกษา

เลสเตอร์ ดี. โครว์ และ แอลิซ โครว์ (Lester D. Crow และ Alice Crow 1956 : 156 – 157) อธิบายว่า บุคคล ครอบครัว และชุมชนล้วนมีความเกี่ยวข้องกับคำว่าเพศ เพศไม่ได้หมายถึงเรื่องของร่างกายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงเรื่องของจิตใจ สังคม และจิตวิทยาอีกด้วย ดังนั้นเพศศึกษาจะช่วยสร้างทัศนคติที่ดีในเรื่องเพศ ตลอดจนช่วยให้เด็กสามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นเพื่อที่จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ไคเลนเดอร์ (Kilander, 1970 :3) ได้ให้ความหมายว่า เพศศึกษา หมายถึง มาตรการทางการศึกษาทั้งหลายที่ช่วยเตรียมเยาวชนให้พร้อมกับการที่จะต้องเผชิญปัญหาชีวิต โดยมีแกนกลางสำคัญมาจากสัญชาตญาณทางเพศและสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งมนุษย์ทุกคนจะต้องประสบตลอดช่วงชีวิต

มยุรี ภูงามทอง (2534 : 2) ให้ครมหมายว่า เพศศึกษา หมายถึง กระบวนการศึกษาที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจถึงเรื่องราวทางเพศ ในด้านกลไกการทำงาน การเปลี่ยนแปลง ความต้องการ และผลสืบเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงและความต้องการในทุกๆด้าน เช่น ทางด้าน

กายวิภาค สรีรวิทยา สุขภาพจิต เศรษฐกิจ ฯลฯ อันที่จะให้บุคคลได้นำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข

สุชาติ และ วรณี โสมประยูร (2541 : 158) กล่าวถึงความหมายของเพศศึกษาใน 2 ลักษณะ ดังนี้

1. เพศศึกษา หมายถึง ความรู้ทั่วไปที่ควรให้เด็กได้ศึกษาเล่าเรียน ภายในขอบเขตที่เหมาะสมของแต่ละวัย โดยการศึกษาปัญหาชีวิตเกี่ยวกับเรื่องเพศและพฤติกรรมทางเพศในด้านความรู้ ทศนคติและการปฏิบัติ เพื่อก่อให้เกิดความรับผิดชอบและความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพศ
2. เพศศึกษา หมายถึง กระบวนการที่ก่อให้เกิดประสบการณ์ อันเป็นผลทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ดีเกี่ยวกับเรื่องเพศ ทั้งด้านความรู้ ทศนคติ และการปฏิบัติเพื่อให้สามารถแก้ปัญหาชีวิตเกี่ยวกับเรื่องเพศได้

จากความหมายข้างต้นจะเห็นว่า เพศศึกษาจะพูดถึงเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศและการเรียนการสอนเรื่องเพศ

วันทนี วาสิกะสินและคณะ (2546 : 4) ให้ความหมายว่า เพศศึกษาเป็นกระบวนการศึกษาที่มีความสำคัญและจำเป็นในการเรียนรู้ของมนุษย์ทุกคน เพื่อนำไปปรับใช้กับชีวิตประจำวันของตนเองและยังถ่ายทอดไปสู่คนอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสมด้วย โดยผู้ถ่ายทอดจะต้องมีความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้อง เพศศึกษาสามารถศึกษาทั้งระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย เป็นการเตรียมบุคคลแต่ละคนในการเรียนรู้ความจริงของชีวิต สามารถปรับตัวได้ตามขั้นตอนของชีวิตได้อย่างไม่ลำบาก และจะต้องประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญ คือ การมีความรู้ มีทัศนคติ และมีพฤติกรรมที่ถูกต้องในเรื่องเพศรวมถึงบทบาททางเพศด้วย

จากการให้ความหมายของเพศศึกษาดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า เพศศึกษา หมายถึง กระบวนการต่างๆ ที่จะช่วยให้บุคคลเกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศของมนุษย์ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม ตลอดจนการแสดงพฤติกรรมต่างๆ เพื่อให้บุคคลมีพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้องและปฏิบัติตัวได้เหมาะสมกับบทบาททางเพศของตน ทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. พัฒนาการด้านต่างๆ ของวัยเด็กตอนปลาย

สุชา จันทน์เอม (2541 : 51) กล่าวว่า วัยเด็กตอนปลายมีอายุระหว่าง 10 – 12 ปี วัยนี้จะคาบเกี่ยวกับวัยรุ่นและวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งไม่แตกต่างกับวัยเด็กตอนกลางมากนัก แต่เกิดการเปลี่ยนแปลงในร่างกายเนื่องจากการทำงานของต่อมต่างๆ ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงของโครง

กระดูกและสัดส่วนของร่างกายเพื่อเตรียมเข้าสู่วัยรุ่น โดยเด็กหญิงจะเข้าสู่วัยแรกรุ่นเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 1–2 ปี คือ อายุระหว่าง 11–13 ปี ในขณะที่เด็กชายจะเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุประมาณ 12–16 ปี ซึ่งจะมีพัฒนาการในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.1 พัฒนาการทางร่างกาย (Physical Development)

ร่างกายของเด็กในวัยนี้จะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ซึ่งสุชาติ โสมประยูร (2544 : 45) กล่าวไว้ว่า เมื่อเด็กอายุประมาณ 10 ขวบขึ้นไป การเจริญเติบโตจะเป็นไปอย่างรวดเร็วมากที่สุด เรียกว่า “เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว” โดยเฉพาะน้ำหนักและส่วนสูงที่เพิ่มขึ้น เด็กหญิงจะมีส่วนสูงและน้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วที่สุดระหว่าง 10–14 ปี ส่วนเด็กชายจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 12–14 ปี และจะค่อยๆ สูงขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งอายุ 18 ปี ในเด็กวัยนี้ ท่อนขาตอมนบนจะงอกยาวรวดเร็วมาก จึงมองดูขายาว กระดูกเชิงกรานของเด็กหญิงจะขยายออก กระดูกแน่นแข็งและมีเร้าตุ่มมาก ส่วนฟันจะขึ้นทุกปี ปีละ 2–3 ซี่ โดยมากฟันกรามซี่ที่ 2 จะขึ้นในระยะนี้ นอกจากนี้เด็กชายจะมีขากรรไกร ออกกว้าง ไหล่กว้าง มือเท้าใหญ่ แขนขายาว ทรวดทรงผึ่งผาย ใบหน้าเรียวลง เด็กหญิงจะมีตะโพกผาย มีส่วนโค้ง ส่วนเด็กชายจะมีส่วนหักเป็นมุม ซึ่งเกณฑ์ที่แสดงว่าเด็กชายและเด็กหญิงเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นมีดังนี้ (สุชา จันทน์เอม, 2541 : 51–52)

เด็กหญิง	เด็กชาย
1. มีขนที่อวัยวะเพศ และรักแร้	1. มีหนวดเครา มีขนที่อวัยวะเพศ รักแร้ และหน้าอก
2. ส่วนสูงและน้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว	2. ส่วนสูงและน้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว
3. กรามซี่ที่ 2 ขึ้น	3. กรามซี่ที่ 2 ขึ้น
4. ตะโพกผาย ออกขยายใหญ่ขึ้น	4. ไหล่กว้างขึ้น มือเท้าใหญ่ขึ้น
5. หลอดเสียงมีการพัฒนาเต็มที่	5. เสียงแตกห้าว
6. เริ่มมีประจำเดือนระหว่างอายุ 11–12 ปี	6. อวัยวะสืบพันธุ์เจริญเต็มที่ มีการหลั่งอสุจิเป็นครั้งแรกระหว่างอายุ 12–16 ปี

2.2 พัฒนาการทางอารมณ์ (Emotional Development)

สุชา จันทน์เอม (2541 : 52–53) อธิบายถึงพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กวัยนี้ไว้ว่า เด็กวัยนี้มีการเปลี่ยนแปลงทางกายอย่างรวดเร็ว จึงมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ของ

เด็กด้วย เด็กวัยนี้มีความหงุดหงิด กังวล ซึ่งมาจากการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่เกิดขึ้น อารมณ์ของเด็กวัยนี้จัดอยู่ในระดับปานกลาง คือ ไม่ดีหรือร้ายจนเกินไป ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

1. เด็กวัยนี้สามารถรักษาอารมณ์ไว้ได้ดีพอสมควร คือ ไม่โกรธง่ายและหายเร็วนัก
2. เวลาโกรธจะหาทางออกโดยใช้เสียง มักไม่มีพฤติกรรมแบบต่อสู้ แต่อาจจะวางแผนแก้แค้นเงียบๆ แต่ไม่ทำจริง
3. จะระมัดระวังไม่ทำให้ผู้อื่นกระทบกระเทือนใจ
4. สิ่งที่เด็กวัยนี้กลัวที่สุด คือ การไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ไม่ต้องการเด่นกว่าหรือด้อยกว่าเพื่อนฝูง
5. ชอบการยกย่องแต่ไม่ชอบเปรียบเทียบ
6. ต้องการความอบอุ่นมั่นคงในหมู่คณะและครอบครัว
7. เปลี่ยนความรู้สึกเร็วและง่าย เช่น ตอนเช้าอยากทำการบ้าน ตอนบ่ายอยากนอนหรือเล่น
8. บางครั้งทำตัวเป็นผู้ใหญ่ แต่บางครั้งก็ไม่กล้าทิ้งความเป็นเด็ก

2.3 พัฒนาการทางสังคม (Social Development)

สุชา จันทน์เอม (2541 :53) อธิบายถึงพัฒนาการทางสังคมของเด็กวัยนี้ไว้ว่า เด็กวัยนี้จะปลีกตัวออกจากบุคคลในครอบครัว จะชอบอยู่ในหมู่เพื่อนและมีความเห็นว่าหมู่คณะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเขามาก จึงมีการแต่งตัว พูดจาและนิยมสิ่งต่างๆ เหมือนเพื่อน ซึ่งพรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2540 : 153) ก็กล่าวไว้ว่า เด็กวัยก่อนวัยรุ่นจะยังต้องการให้ตนเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อน เพื่อนจึงเป็นบุคคลใกล้ชิดที่เข้ามาแทนที่บิดามารดา สุชา จันทน์เอม (2541 : 53) กล่าวว่า การที่เด็กมีความสุขความพอใจกับกลุ่มเพื่อนของตน ถ้ามากเกินไปอาจจะทำให้เด็กทะเลาะหน้าที่ของตนเองได้ เด็กวัยนี้จะเริ่มหัดเป็นตัวของตัวเอง ชอบตัดสินใจเอง ไม่ชอบให้ผู้ใหญ่เข้ามายุ่งเกี่ยวในเรื่องส่วนตัว ชอบความเป็นอิสระ มักเชื่อความคิดของตนเอง ระยะนี้เด็กชายและเด็กหญิงจะเล่นด้วยกันน้อยลง เด็กจะเริ่มสนใจเพื่อนต่างเพศ ระยะเวลาแรกๆ จะสนใจเพื่อนต่างเพศเป็นกลุ่มๆ รวมๆ กันไปก่อน ระยะเวลาหลังจึงเลือกสนใจเฉพาะคน ลักษณะการคบเพื่อนไม่แน่นอน มีการเปลี่ยนเพื่อนอยู่เสมอ ระยะเวลาเด็กจะค่อยๆ พึ่งตัวเองทีละน้อยเพื่อเตรียมพึ่งตัวเองเมื่อเป็นผู้ใหญ่ เด็กชายจะมีความสามารถในการรวมกลุ่มได้นานกว่าและคบเพื่อนได้ดีกว่าเด็กหญิง เพื่อนที่ถูกใจมักจะมีเพียงคนเดียวหรือสองคน ส่วนเด็กหญิงจะมีเพื่อนถูกใจ 3-5 คน การเล่นเป็นกลุ่มของเด็กวัยนี้จะช่วยให้เด็กมีความกล้า รู้จักใช้ความคิดและให้ความร่วมมือกับผู้อื่นได้

2.4 พัฒนาการทางสติปัญญา (Intellectual Development)

สุชา จันทน์เอม (2541 : 53-54) อธิบายถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยเด็กตอนปลายไว้ว่า เด็กวัยนี้จะมีความสามารถในการใช้เหตุผล เข้าใจความหมายของคำพูดได้ถูกต้อง สามารถใช้คำจำกัดความกับคำที่มีลักษณะเป็นนามธรรมได้ สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ได้มากขึ้น มีการพัฒนาความจำ เด็กวัยนี้จะสนใจการเล่นทายปัญหามากที่สุด เด็กที่สมองช้าจะไม่ค่อยมีสมาธิในการทำงาน ลักษณะพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก มีดังนี้

1. มีความสนใจสิ่งต่างๆ ได้มากขึ้น
2. เริ่มฟังเหตุผลของผู้ใหญ่และต้องการให้ผู้ใหญ่รับฟังเหตุผลของตนเองบ้าง
3. การแก้ปัญหา มีความสามารถคิดโครงการและสามารถดำเนินการด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยการนำทางของผู้ใหญ่ การตัดสินใจจะอาศัยประสบการณ์และคิดอย่างไตร่ตรอง
4. ความอยากรู้อยากเห็น เด็กวัยนี้ชอบแสวงหาความจริง มักจะถามเกี่ยวกับตนเอง
5. ความสนใจในทักษะ (Skill) ต่างๆ มีความต้องการทำงานเพื่อหาความสามารถและประสบการณ์ใหม่ๆ
6. ความคิดคำนึง การเล่นสมมติจะน้อยลง เริ่มมีความสนใจปัญหาสังคมและโลกภายนอก ชอบอภิปราย แสดงความคิดเห็น และมีความคิดริเริ่ม
7. ความเข้าใจเกี่ยวกับเวลา มีความแม่นยำและกว้างขวางขึ้น สามารถเข้าใจลำดับ วัน เดือน ปี ได้ถูกต้อง

โดยสรุปจะเห็นว่า วัยเด็กตอนปลายเป็นวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่วัยรุ่น การได้รับประสบการณ์ที่ดี ได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องต่างๆ จะเป็นรากฐานของพัฒนาการที่ดีในวัยรุ่น ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องสมควรมีความเข้าใจ และช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ ให้กับเด็ก เพื่อให้เด็กสามารถปรับตัวและพัฒนาบุคลิกภาพได้อย่างเหมาะสมกับการดำรงชีวิตในช่วงวัยต่อไป

3. ความสนใจของวัยเด็กตอนปลาย

เมื่อเด็กมีอายุเพิ่มขึ้นและมีพัฒนาการมากขึ้น ก็จะมี ความสนใจในเรื่องต่างๆ มากขึ้นด้วย ซึ่งสุชา จันทน์เอม (2541 : 75 – 76) ได้อธิบายถึงอิทธิพลที่สร้างความสนใจให้กับเด็กว่ามีดังต่อไปนี้

1. **ความสามารถ** ถ้าเด็กยังไม่มีพัฒนาการทางร่างกายดีพอ เด็กก็จะยังไม่สนใจการใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น ถ้าเด็กยังใช้เท้าไม่คล่อง เด็กก็จะไม่สนใจการเล่นฟุตบอล จนกว่าเด็กจะใช้เท้าคล่อง เป็นต้น

2. **การศึกษา** เด็กได้รับการศึกษาอบรมทางใด เด็กก็จะสนใจทางนั้น ธรรมชาติของเด็กนั้นคืออยู่แล้ว ครูสามารถจะสร้างเด็กให้สนใจในเรื่องใดๆ ก็ได้ เช่น เด็กสอบวิชาประวัติศาสตร์ได้คะแนนดีก็สนใจในวิชาประวัติศาสตร์ เป็นต้น

3. **ความถนัดตามธรรมชาติ** เด็กจะมีความสนใจในสิ่งที่ตนมีความถนัดตามธรรมชาติ เช่น ถนัดรูปภาพ ก็สนใจเรื่องเกี่ยวกับอุปกรณ์วาดรูปภาพ ดินสอสี สีน้ำ สีเทียน ฯลฯ เป็นต้น

4. **บุคลิกภาพ** บุคลิกภาพสามารถจะส่งเสริมความสนใจในการเล่นกีฬาที่ต้องใช้ร่างกาย เด็กที่ร่างกายไม่แข็งแรง ก็สนใจกีฬาในร่ม เป็นต้น

5. **ความคล่องแคล่ว** เด็กมีความคล่องแคล่วทางใดก็สนใจในสิ่งนั้น เด็กมีความคล่องแคล่วทางใช้เท้า ก็มักสนใจการเล่นที่เกี่ยวกับใช้เท้า เช่น วิ่งเร็ว วิ่งเก็บของ และวิ่งไล่จับ เป็นต้น

6. **ความแปลกประหลาด** ของสิ่งที่ได้พบเห็น เช่น เด็กที่ไม่เคยไปสวนสัตว์ เมื่อไปครั้งแรกก็สนใจสิ่งต่างๆ ที่ได้พบเห็นอย่างมาก

7. **การเอาอย่าง** สิ่งใดที่คนในหมู่คณะนิยม หรือสนใจจะทำให้คนที่เข้าร่วมเกิดความสนใจตามไปด้วย เช่น เด็กส่วนมากเมื่อเห็น พ่อ แม่ ครู หรือเพื่อน ชอบหรือสนใจสิ่งใดที่พลอยสนใจหรือเอาใจใส่ตามไปด้วย

8. **ความต้องการ** เช่น เมื่อเด็กอยากเป็นคนเรียนเก่ง ก็จะพยายามสนใจเรียนเพื่อให้ได้ ที่ 1 เป็นต้น

สาเหตุที่ทำให้บุคคลมีความสนใจแตกต่างกันมีดังต่อไปนี้ (สุพล บุญทรง, 2523 : 126) และสุชา จันทร์โสม, 2541 : 76)

1. **สิ่งแวดล้อม** ซึ่งหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัว ที่สำคัญ คือ

1.1 การศึกษาอบรม

1.2 ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

2. **บุคลิกภาพ** ของบุคคล ที่สำคัญๆ คือ

2.1 อายุหรือวัย

2.2 เพศ

2.3 ระดับสติปัญญา

2.4 ความสามารถทางร่างกาย

2.5 ความถนัดตามธรรมชาติ

2.6 สุขภาพ

สำหรับความสนใจของวัยเด็กตอนปลาย สุชา จันทน์เอม (2541 : 78 – 79) อธิบายว่าเด็กเริ่มมีสติปัญญากว้างขวางขึ้น สามารถคิดแก้ไขปัญหามากขึ้น เพราะสนใจอ่านหนังสือใหม่ๆ เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ความสนใจของทั้ง 2 เพศแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คือ เด็กชายจะสนใจคณิตศาสตร์ ดาราศาสตร์ วิทยาศาสตร์ “เด็กหญิงสนใจการเย็บปักถักร้อย การครัว สนใจรูปร่างของตน เพราะเด็กหญิงมีความเจริญทางวุฒิภาวะเร็วกว่าเด็กชาย เด็กหญิงสนใจการอ่านหนังสือนวนิยายของความรัก ทั้ง 2 เพศจะอ่านการ์ตูนลดน้อยลงแต่คงมีอ่านบ้าง สนใจการเล่นเกมส์และการทำงานอดิเรกที่ตนสนใจ

ความสนใจของเด็กวัยนี้แบ่งเป็นดังนี้

1. ความสนใจส่วนตัว

- 1.1 สนใจรูปร่างลักษณะ เช่น ขนาดของร่างกาย ผม ใบหน้า ฯลฯ เป็นต้น
- 1.2 การแต่งกาย ชอบแต่งกายสวยงาม
- 1.3 สนใจการเขียนบันทึกประจำวัน
- 1.4 สนใจในอิสรภาพ สนใจเรื่องการประกอบอาชีพของตนในอนาคต
- 1.5 สนใจการเล่นกีฬาที่เพื่อนสนใจ เช่น การว่ายน้ำ การเล่นเทนนิส
- 1.6 สนใจในการดูภาพยนตร์ที่มีดาราที่ตนชื่นชอบแสดง สนใจภาพยนตร์สงคราม ภาพยนตร์เพลง ภาพยนตร์ตลก ภาพยนตร์อาชญากรรม เรื่องเร้าใจต่างๆ โดยในเด็กหญิงมักจะสนใจภาพยนตร์รักเป็นพิเศษ

1.7 เด็กมีความสนใจเรื่องการอ่านหนังสือ สนใจในประวัติศาสตร์ ชีวประวัติและหนังสือเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติและสังคม เด็กชายชอบหนังสือประเภท วิทยาศาสตร์ เรื่องลึกลับ นักสืบ ผจญภัย หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เด็กหญิงชอบอ่านนวนิยายรักหวานซึ้ง เรื่องตลก เฮฮา วรรณคดี หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เด็กวัยแรกจะสนใจอ่านหนังสือพิมพ์มากกว่าหนังสือเป็นเล่ม เด็กจะหันมาสนใจข่าวประจำวัน เพื่อเป็นส่วนประกอบในการศึกษาหาความรู้ขณะกำลังเรียน (สุชา จันทน์เอม, 2541 : 90)

การที่เด็กจะสนใจในการอ่านมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้

1. เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมดี อ่านหนังสือได้มากกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ
2. เด็กที่มาจากบ้านที่มีเครื่องเล่นทัศนศึกษา เช่น วิทย์ โทรทัศน์ เครื่องเล่นแผ่นเสียง จะสนใจในการอ่านมากกว่าเด็กที่มีเครื่องมือเครื่องใช้ดังกล่าวน้อยชนิดหรือไม่มีเลย

3. เด็กที่อ่านหนังสือหลายๆ ประเภทและอ่านทุกวัน จะอ่านได้ดีกว่าพวกที่อ่านน้อย ประเภทและไม่ค่อยอ่านเลย

เด็กวัยนี้สนใจดูโทรทัศน์และวิทยุ โดยจะเลือกดูรายการที่สนใจ เช่น การแข่งขันตอบปัญหา รายการตลก รายการเพลง รายการกีฬา ฯลฯ เป็นต้น ส่วนวิทยุ เด็กเลือกฟังเฉพาะที่มีรายการตอบปัญหา เพลงที่ได้รับความนิยม และต้องการนักจัดรายการที่มีเสียงพูดไพเราะน่าฟัง ศุภรัตน์ เอกอัศวิน (2540) กล่าวว่า เด็กวัย 6-12 ปี จะสนใจสื่อประเภทโทรทัศน์สูงสุด โดยมีแรงผลักดันจากพัฒนาการด้านการเล่นในวัยเด็ก เด็กวัยนี้จะเปลี่ยนความสนใจจากการชอบเล่นสนุกที่ต้องการออกแบบมากมาเป็นการเล่นโดยใช้จินตนาการ

2. ความสนใจในด้านสังคม

2.1 สนใจการคุยกับเพื่อน

2.2 งานชุมนุม งานเลี้ยงต่างๆ

2.3 เหตุการณ์บ้านเมือง ...

2.4 งานวิจารณ์สิ่งต่างๆ

2.5 การช่วยเหลือบุคคลในสังคม

สำหรับความสนใจในเรื่องเพศของเด็กวัยนี้ ฟรอยด์ได้กล่าวไว้ว่า เด็กอายุประมาณ 6-12 ปี จะอยู่ในระยะแฝงหรือระยะฝักตัว (Latency stage) เป็นระยะที่ความต้องการทางเพศ ถูกเก็บกดให้อยู่ในจิตไร้สำนึก (อ้างถึงใน ไพบูลย์ เทวรักษ์, 2537 : 39) แต่ไม่ได้หมายความว่าเด็กไม่สนใจเลย เด็กจะสนใจเรื่องเพศโดยผ่านการเล่น ซึ่งเด็กวัยนี้จะเล่นรวมกลุ่มกับเพื่อนเพศเดียวกัน เด็กจึงรู้เรื่องเพศจากเพื่อนด้วยกันเป็นส่วนใหญ่ เด็กจะสนใจถามเกี่ยวกับเรื่องการเกิด เรื่องเด็กในครรภ์ การแต่งงาน และหน้าที่ของอวัยวะเพศ คำพูดที่จะอธิบายให้เด็กฟังควรเป็นคำพูดอย่างง่ายๆ และธรรมดา ซึ่งพ่อแม่จะเป็นผู้ทำหน้าที่นี้ได้ดีที่สุด เพราะเด็กยังมีความรักและใกล้ชิดกับพ่อแม่อยู่ (สุชา จันทน์เอม, 2541 : 112 - 113)

สรวง ศรีเพ็ญ (ม.ป.ป. : 203 - 233) กล่าวว่า เด็กอายุ 9-13 ปี จะอยู่ในระยะก่อนวัยรุ่น เป็นระยะของการเตรียมตัวเข้าสู่วัยรุ่น เด็กจึงสนใจเรียนรู้การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจ เด็กชายจะสนใจเรื่องการฝันเปียก การเกิดน้ำอสุจิ ส่วนเด็กหญิงจะสนใจการมีประจำเดือน สนใจส่วนประกอบของอวัยวะเพศหญิง นอกจากนี้เด็กยังสนใจการเกิดลูกแฝด การเกิดของทารก สนใจว่าทำไมลูกจึงมีหน้าตาคล้ายพ่อแม่ และมักสนใจในบุคคลที่มีบางส่วนของร่างกายผิดปกติไปจากคนธรรมดา เด็กวัยนี้กำลังเริ่มเข้าใจถึงแง่มุมต่าง ๆ ของความรักระหว่างเพศแล้ว จึงพร้อมที่จะรับความรู้ที่ตรงต่อความเป็นจริงเกี่ยวกับการร่วมประเวณีและการสืบพันธุ์

จากการวิจัยของแฮมิลตัน (Hamilton อ้างถึงใน สรรค์ ศรีเพ็ญ, ม.ป.ป. : 95 – 100) พบว่าร้อยละ 82 ของเด็กชาย และร้อยละ 63 ของเด็กหญิงเกิดความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 12 ขวบ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า โดยส่วนรวมความสนใจในเรื่องเพศของเด็กหญิงจะเกิดขึ้นช้ากว่าเด็กชาย ส่วนสาเหตุที่กระตุ้นทำให้เกิดความอยากรู้ อยากเห็นในเรื่องเพศนั้น เด็กชายจะเกี่ยวข้องกับเรื่องอวัยวะเพศมากที่สุด ทั้งที่เป็นเพศเดียวกันและเพศตรงข้าม ส่วนเด็กหญิงจะมีสาเหตุเกี่ยวข้องกับการเกิดของทารกมากที่สุด

โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่า วัยเด็กตอนปลายเริ่มมีความสนใจในสิ่งต่างๆ มากขึ้น เนื่องจากมีการเจริญเติบโตและมีพัฒนาการในด้านต่างๆ เพิ่มขึ้น ดังนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรที่จะอธิบายความรู้หรือเรื่องราวต่างๆ ตลอดจนปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้องในสิ่งที่เขาสนใจ เพื่อให้สามารถนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้

4. โครงสร้างหลักสูตรเพศศึกษา

กรมอนามัยและกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2544, อ้างถึงใน สานปฏิรูป ตุลาคม 2545 : 26 - 27) ได้กำหนดโครงสร้างหลักสูตรเพศศึกษา โดยอาศัยหลักพัฒนาการทางเพศของมนุษย์มากำหนดเรื่องที่จะเรียนในแต่ละวัย แบ่งเป็น 5 ช่วง คือ

ช่วงที่ 1 อนุบาล (3 – 5 ปี) สาระสำคัญคือ ความแตกต่างทางสรีระภายนอกระหว่างเด็กหญิงและ เด็กชาย หนูมาจากไหน การขับถ่ายและการดูแลสุขภาพความสะอาดอวัยวะเพศ การเล่นอวัยวะเพศ ตัวเอง การอยากรู้ อยากเห็นอวัยวะเพศของผู้อื่น และคำถามเรื่องเพศ ครอบครัวของฉัน การอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ทักษะการปฏิเสธ เช่น ปฏิเสธคำชวนไปที่ต่าง ๆ ปฏิเสธการรับของจากคนแปลกหน้า การแสดงออกที่เหมาะสมกับเพศของตน เป็นต้น

ช่วงที่ 2 ประถม (6 – 8 ปี) สาระสำคัญคือ ลักษณะทางกายภาพของร่างกายและการเจริญเติบโต การปกปิดร่างกาย การเคารพสิทธิในร่างกายของผู้อื่น การแต่งกายให้เหมาะสมกับเพศ สัมพันธภาพที่เหมาะสมกับผู้อื่น เช่น ครู เพื่อน ญาติ (การให้ – การรับ) ทักษะการปฏิเสธ (สถานการณ์แตกต่างจากระดับอนุบาล) ทักษะการขอความช่วยเหลือ รู้จักและเห็นคุณค่าของตัวเอง บทบาทที่เหมาะสมของเพศหญิงและชายในครอบครัวและโรงเรียน

ช่วงที่ 3 ประถม (9 – 11 ปี) สาระสำคัญคือ ความภูมิใจในเพศของตน การปรับบุคลิกภาพให้สอดคล้องกับเพศของตนเอง พฤติกรรมการเข้าสู่สังคมเพื่อนเพศเดียวกัน (Homosexual Period) เตรียมตัวสู่การเปลี่ยนแปลง เน้นการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย (Secondary Sex Characteristic) เช่น การมีประจำเดือน ผื่นเปื่อยก การเลือกและทำความสะอาดชุดชั้นใน การทำความสะอาดอวัยวะเพศ สุขอนามัยขณะมีประจำเดือน การสังเกตการเปลี่ยนแปลงและความผิด

ปกติต่างๆ ความรู้เรื่องเอดส์และการป้องกัน ความเข้าใจตัวเองและผู้อื่น การควบคุมอารมณ์ตนเอง และการรู้จักสังเกตอารมณ์ของผู้อื่น ทักษะการปฏิเสธ การขอความช่วยเหลือ และการแก้ไขปัญหาเพื่อหลีกเลี่ยงภาวะเสี่ยงต่างๆ ตลอดจนภัยจากสื่อและสิ่งแวดล้อมที่ยั่วยุ การเลือกรับสื่อเลือกแบบอย่างที่เหมาะสม และค่านิยมของความเสมอภาคทางเพศ

ช่วงที่ 4 มัธยมต้น (12 – 14 ปี) เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ เพื่อก้าวเข้าสู่วัยรุ่น สาระสำคัญเรื่องเพศศึกษาในวัยนี้ คือ อารมณ์ความรู้สึกเรื่องเพศ ความสนใจเพศตรงข้าม การกำเนิดของชีวิต การป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น เอดส์ กามโรค และการใช้ถุงยางอนามัย การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องในเรื่องเพศ เช่น ยารักษาผิว ยาระงับกลิ่นกาย ผ้าอนามัย อนามัยการเจริญพันธุ์และความจำเป็นในการวางแผนครอบครัวและการคุมกำเนิดแบบต่าง ๆ

ธรรมชาติอารมณ์ทางเพศและการแสดงออกที่เหมาะสม (การระบาย-กตอารมณ์) การเข้าใจผู้ที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน เพศสัมพันธ์ที่รับผิดชอบ อารมณ์ใคร่และอารมณ์รัก (Erotic-Romantic) สัมพันธ์ภาพกับเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ การสร้างครอบครัว อาทิ การเลือกคู่ การเตรียมตัวก่อนสมรสและการวางแผนครอบครัว ทักษะการประเมินความเสี่ยงเพื่อป้องกัน การตกอยู่ในสถานการณ์เสี่ยง การปฏิเสธและหาทางออก ทักษะการตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิต ทักษะการจัดการกับอารมณ์และความเครียดในภาวะปกติและวิกฤติ เช่น ออกหักหรือเสียตัว ค่านิยมที่เหมาะสมในเรื่องเพศ เช่น รักนวลสงวนตัว รักเดียวใจเดียว ภัยทางเพศที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่คาดคิด เช่น สื่อยั่วยุ การถูกล่อลวง การถูกล่วงลามทางเพศ เทียบกลางคืน/สถานบันเทิง สารเสพติด สถานการณ์เสี่ยงต่างๆ กฎหมายและสิทธิเบื้องต้นของชายและหญิง บทบาททางเพศของชายและหญิงในครอบครัวและสังคม

ช่วงที่ 5 มัธยมปลาย/ปวช. (15 – 17 ปี) สาระส่วนใหญ่จะคล้ายกับมัธยมต้น แต่ต่างสถานการณ์และกระบวนการสอน โดยมีสาระเพิ่มเติมคือ การถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรม ความแตกต่างในเรื่องความรู้สึกนึกคิดเรื่องเพศ การเกิดอารมณ์ทางเพศและการแสดงออกที่เหมาะสม เน้นเรื่องอารมณ์เพศที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ และการจัดการกับอารมณ์เพศเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย สัมพันธ์ภาพในชีวิตคู่ เช่น การถนอมรักษาสัมพันธ์ภาพในชีวิตคู่ ความรัก ความรับผิดชอบ ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน การใช้ถุงยางอนามัย เป้าหมายชีวิต การปรับตัวต่อกระแสความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม เช่น สื่อสารทางอินเทอร์เน็ต วัฒนธรรม เทียบกลางคืน ฯลฯ ความเสมอภาคและการกตขีทางเพศ บทบาทชาย-หญิงที่เกื้อกูลกัน และความรุนแรงทางเพศ

นิกร ดุสิตสิน วีระ นิยมวันและไพลิน ศรีสุขโข (2545 : 9 - 11) ได้กำหนดเนื้อหาของหลักสูตรเพศศึกษาตามอายุของผู้เรียน ดังต่อไปนี้

ระดับอนุบาล อายุ 3 – 5 ปี

รู้จักส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย รวมทั้งอวัยวะในระบบสืบพันธุ์ชาย – หญิง สามารถเรียกชื่อได้ และรู้จักประโยชน์ และการทำงานของอวัยวะนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง เช่น มีตาไว้มอง มีจมูกใช้หายใจและดมกลิ่น อวัยวะเพศมีไว้สำหรับขับถ่าย และรู้จักทำความสะอาดร่างกาย

รู้จักความแตกต่างของเพศหญิงและเพศชาย รู้จักเพศของตัวเองและเลียนแบบบทบาททางเพศได้ถูกต้อง

รู้จักการกระทำที่เป็นส่วนตัว เช่น การเปลี่ยนเสื้อผ้า การอาบน้ำ และสิทธิส่วนตัวในร่างกายของตนเอง เคารพสิทธิและความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น รู้จักแยกแยะสัมผัสที่ดีและไม่ดี

รู้จักการสื่อสารและความสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น รู้จักเล่นเข้ากลุ่มกับเพื่อน ๆ

ระดับประถมต้น อายุ 6 – 8 ปี

รู้จักอวัยวะต่าง ๆ ของระบบสืบพันธุ์ภายนอกและภายในของหญิง – ชาย และการทำงานของอวัยวะนั้น

รู้จักการรักษาความสะอาด และเข้าใจเรื่องการเจ็บป่วย การเกิดโรคต่างๆ ที่มาจากเชื้อโรค รวมทั้งโรคในระบบสืบพันธุ์

การรู้จักหลีกเลี่ยงและป้องกันตนเองจากอันตรายทางเพศ รู้จักการขอความช่วยเหลือเมื่ออยู่ในสถานะที่เสี่ยง

รู้จักภูมิใจในตัวเอง รู้จักพอใจในเพศของตนเอง มีความมั่นใจในตัวเอง ควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ ปฏิบัติตามค่านิยมต่างๆ ที่เหมาะสม รู้จักการสื่อสารที่ดีกับเพื่อน ๆ และครอบครัว ยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่างได้ รับฟังการวิเคราะห์วิจารณ์ของผู้อื่นที่มีต่อตนเองได้ เข้ากลุ่มกับเพื่อนเพศเดียวกันได้

ระดับประถมปลาย อายุ 9 – 11 ปี

รู้จักการเปลี่ยนแปลงของร่างกายชาย – หญิง เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น เพื่อเตรียมตัวและปรับตัวกับร่างกายที่เปลี่ยนไป

รู้จักการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ ซึ่งอาจจะเปลี่ยนแปลงได้อย่างมาก อาจมีอารมณ์รุนแรง รักง่าย โกรธเกลียดได้ง่าย อารมณ์เปลี่ยนแปลงเร็ว และควบคุมได้ยาก

รู้จักโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สาเหตุและการติดต่อ ผลต่อร่างกายในระยะสั้นและระยะยาว

รู้จักทักษะในการควบคุมอารมณ์ รู้จักใช้เหตุผลในการวิเคราะห์ปัญหาประกอบการตัดสินใจ มีความมั่นใจในตัวเอง ไม่ตามอย่างเพื่อนในสิ่งที้อาจก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา ภายหลังมีทักษะในการปฏิเสธ รู้จักการสื่อสาร และการสร้างสัมพันธภาพ เข้ากลุ่มกับเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศได้ รู้จักการให้เกียรติและเชื่อถือไว้วางใจซึ่งกันและกัน ปลูกฝังการรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเองที่ส่งผลกระทบต่อผู้อื่น เช่น การเสมอภาคทางเพศ การเอาเปรียบทางเพศ

ระดับมัธยมศึกษา อายุ 12 – 14 ปี

รู้จักการเปลี่ยนแปลงของร่างกายชาย – หญิง เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น สาเหตุและระบบการทำงานที่กระตุ้นให้ร่างกายมีการเปลี่ยนแปลง ความแตกต่างระหว่างชาย – หญิง ในด้านร่างกาย อารมณ์ความรู้สึก การปรับตัว สาเหตุและการแก้ปัญหาของวัยรุ่น เช่น การมีประจำเดือน การมีฝันเปียกในเพศชาย ความวิตกกังวลในการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ

รู้จักโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การหลีกเลี่ยงและการป้องกัน การติดต่อ อันตราย และผลที่เกิดจากโรคในระยะสั้นและระยะยาว ภาวะอนามัย การคุมกำเนิด

รู้จักสาเหตุและการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ การมีอารมณ์ที่รุนแรงหรือรุนแรง การไม่มั่นใจในตัวเอง การมีการเร้าอารมณ์ทางเพศ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และทางเลือกอื่น ๆ

เสริมความภูมิใจในตัวเองและเพศของตัวเอง ความมั่นใจในตัวเอง ความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ตามอย่างเพื่อนโดยไร้เหตุผล รู้จักการจัดการกับอารมณ์ต่างๆ เช่น ความโกรธ เกลียด รัก แค้น และอารมณ์เพศ รู้จักการปฏิเสธสิ่งที้อาจก่อให้เกิดปัญหากับตัวเองได้ รู้จักตัดสินใจอย่างมีเหตุผล รู้จักรับผิดชอบ การสื่อสารกับการสร้างสัมพันธภาพกับเพศตรงข้ามอย่างเหมาะสม ยอมรับว่าบุคคลมีความคิดเห็นและค่านิยมในเรื่องเพศที่แตกต่างกัน

ระดับมัธยมศึกษา อายุ 15 – 18 ปี

รู้จักดูแลสุขภาพร่างกายและระบบสืบพันธุ์ การแก้ปัญหา และแหล่งช่วยเหลือ เมื่อไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง

รู้จักการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์ การคุมกำเนิด และวิธีการใช้ที่ถูกต้อง การมีเพศสัมพันธ์ที่รับผิดชอบ รู้จักป้องกันตนเองจากอันตรายทางเพศ

รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติม รู้แหล่งต่าง ๆ ที่มีบริการให้การช่วยเหลือหรือให้การปรึกษา

การรู้จักวางแผนอนาคต การมีความรัก ความสัมพันธ์ทางเพศ ความแตกต่างของชายหญิงทางเจตคติและอารมณ์ การแต่งงาน การมีครอบครัว

มีความมั่นใจในตนเอง ยอมรับบุคคลอื่นที่มีทางเลือกทางเพศที่แตกต่างกัน รู้จักการสื่อสาร และการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับครอบครัว ไม่เป็นผู้เอาเปรียบทางเพศ ต้องมีความรับผิดชอบในเรื่องเพศสัมพันธ์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

5. เนื้อหาเพศศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

สำหรับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 7 – 8) ได้บรรจุเนื้อหาเพศศึกษาไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ดังนี้

สาระที่ 1 เรื่องการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 เรื่องชีวิตและครอบครัว

โดยมีมาตรฐานการเรียนรู้ของแต่ละช่วงชั้นดังนี้

สาระที่ 1 : การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 : เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ป. 1 – 3	ป. 4 – 6	ม. 1 - 3	ม. 4 – 6
1. เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของร่างกายและจิตใจ	1. เข้าใจการทำงานของระบบอวัยวะที่มีผลต่อสุขภาพ สมรรถภาพของการเจริญเติบโตและพัฒนาการ	1. เข้าใจปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการในช่วงวัยต่าง ๆ	1. เข้าใจกระบวนการสร้างเสริมและดำรงประสิทธิภาพการทำงานของระบบอวัยวะต่างๆ
2. เข้าใจวัฏจักรของชีวิตมนุษย์	2. เข้าใจการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา และจิตวิญญาณ ในวัยแรกรุ่น และวัยรุ่น	2. วิเคราะห์การเจริญเติบโตและพัฒนาการของตนเอง และแสวงหาแนวทางในการพัฒนาตนให้เติบโตสมวัย	2. รู้วิธีวางแผนการดูแลสุขภาพตามภาวะการเจริญเติบโต และพัฒนาการของตนเองและครอบครัว

สาระที่ 2 : ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 : เข้าใจและเห็นคุณค่าของชีวิต ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะในการดำเนินชีวิต

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ป. 1 – 3	ป. 4 - 6	ม. 1 - 3	ม. 4 – 6
1. รักตนเอง เข้าใจในอิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อสุขภาพและชีวิต	1. เข้าใจและเห็นคุณค่าของการมีชีวิตและการมีครอบครัวที่อบอุ่นตามวัฒนธรรมไทย	1. ยอมรับและสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ และพัฒนาการทางเพศ	1. เข้าใจอิทธิพลของครอบครัว เพื่อน สังคม และวัฒนธรรมที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิต
2. เข้าใจลักษณะและความแตกต่างของเพศหญิง เพศชาย และแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนตามวัฒนธรรมไทย	2. ภูมิใจและเห็นคุณค่าในความเป็นเพศหญิง เพศชาย และปฏิบัติบทบาทตามเพศได้อย่างเหมาะสม	2. เข้าใจในคุณค่าของความเป็นเพื่อน ความเสมอภาคทางเพศ สามารถสร้างและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น	2. มีทักษะในการสร้างเสริมสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน
3. ดูแลรักษาความสะอาดร่างกายได้อย่างถูกต้อง	3. เข้าใจสุขอนามัยทางเพศ และปฏิบัติได้ถูกต้องเหมาะสม	3. เข้าใจเรื่องอนามัยการเจริญพันธุ์ และวิธีปฏิบัติตนเพื่อให้มีสุขภาพดี	3. มีค่านิยมที่ดีในเรื่องเพศ และเข้าใจในธรรมชาติของการเกิด อารมณ์ทางเพศ
4. รู้พฤติกรรมที่นำไปสู่การล่วงละเมิดทางเพศและหลีกเลี่ยงได้	4. เข้าใจพฤติกรรมที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กับการตั้งครรภ์	4. มีทักษะในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ตัดสินใจและแก้ไขปัญหาวีชีวิตด้วยวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสม	4. เข้าใจวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศ และสามารถจัดการได้ถูกต้องเหมาะสม
	5. ตัดสินใจและแก้ไขปัญหาวีชีวิตได้อย่างเหมาะสม	5. รู้และเข้าใจถึงความเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ที่มีอันตรายถึงชีวิตและการตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจกับปัญหาที่ตามมา	5. หลีกเลี่ยงและป้องกันตนเองจากความเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจ

6. การสอนเพศศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา

โครว์ และ โครว์ (Crow and Crow, 1956 : 158 – 159) ได้เสนอแนวการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาว่า ควรจะประกอบด้วยหลักการทั่วไป ดังนี้

1. การสอนเพศศึกษาในโรงเรียนเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเด็ก ครูสามารถอธิบายให้เด็กเข้าใจได้
2. การสอนเพศศึกษาในโรงเรียน ควรจะเริ่มสอนตั้งแต่วันแรกเมื่อเด็กเข้าโรงเรียน และทางโรงเรียนควรจะสอนต่อเนื่องกันไปเมื่ออยู่ชั้นสูงขึ้นโดยขอความร่วมมือจากทางบ้านด้วย
3. โรงเรียนประถมศึกษาจะไม่มีหลักสูตรเพศศึกษาโดยเฉพาะ แต่จะแทรกอยู่ในวิชาต่างๆ ที่โรงเรียนสอน ซึ่งจะทำให้มีการเรียนอย่างธรรมชาติและปกติที่สุด
4. โรงเรียนและทางบ้านควรร่วมมือกันศึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ
5. การสอนเพศศึกษาเป็นจุดมุ่งหมายหนึ่งของการศึกษา แต่ก็ไม่ได้เสนอแนะเนื้อหาเพศศึกษาเป็นรายวิชา
6. พฤติกรรมทางเพศมีผลต่ออารมณ์ของเด็ก ดังนั้นการสอนเพศศึกษาจะต้องเป็นการพัฒนาทัศนคติและอารมณ์ของเด็กด้วย
7. ครูควรให้คำตอบในเรื่องเพศที่ถูกต้องแก่เด็กเมื่อเด็กถามและควรจะมีหลักเกณฑ์ในการตอบ ควรใช้ถ้อยคำง่ายๆ ซึ่งจะเป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน
8. ในการสอนเพศศึกษา ต้องอธิบายความหมายให้ชัดเจนและสร้างความเข้าใจให้ถูกต้อง
9. ครูจะต้องมีความระมัดระวัง และรับรู้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อผลกระทบจากสถานการณ์ต่างๆ และเสริมด้วยโปรแกรมเพศศึกษา
10. อุปกรณ์ในการเรียนเพศศึกษา ได้แก่ หนังสือพิมพ์ รูปภาพ ภาพเคลื่อนไหว ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือเกี่ยวกับเพศศึกษาโดยเฉพาะ
11. การสอนเพศศึกษาต้องพัฒนาความรู้ให้ทันกับสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงจากยุคที่กลัวในเรื่องเพศสู่ยุคแห่งการยอมรับอย่างใช้สติปัญญา
12. บ้าน โรงเรียน ชุมชน ต้องช่วยกันปลูกฝังให้เด็กมีทัศนคติที่ดี และเข้าใจในเรื่องเพศศึกษา
13. การอบรมเพื่อป้องกันปัญหาทางเพศ ควรอยู่บนพื้นฐานของการหาสาเหตุเพื่อหาหนทางทางที่จะควบคุม
14. การสอนเพศศึกษา ครูจะต้องสอนเนื้อหาให้เหมาะสมกับวุฒิภาวะของเด็กแต่ละระดับ และให้สอดคล้องกับความสนใจของเด็กด้วย

เวิร์ด และ เทย์เลอร์ (Ward and Taylor, 1992 อ้างถึงใน The Education Forum, 2000 : 342) กล่าวว่า วิทยุรุ่นหลายคนบอกว่าการเรียนเพศศึกษาในโรงเรียนไม่ได้สนองความอยากรู้ที่แท้จริงของพวกเขา การเรียนเพศศึกษาจึงควรเป็นการเรียนที่เกิดประโยชน์ที่แท้จริงต่อนักเรียน ช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพศตรงข้าม การปรับตัว การเรียนรู้ถึงพัฒนาการของตนเองและรับการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นได้อย่างดี ในระดับประถมศึกษาควรเป็นการสอนหลักการต่างๆ อย่างกว้างๆ ก่อน แล้วจึงเพิ่มความลึกซึ้งของเนื้อหาในระดับมัธยมต่อไป การสอนเพศศึกษาจำเป็นต้องอาศัยสื่อการสอนและอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งหลักการและทฤษฎี การสอนในอดีตมักเป็นการสอนจากประสบการณ์ของครูและเมื่อนักเรียนตั้งคำถามที่ครูตอบไม่ได้ คำถามเหล่านั้นจะถูกลืมในที่สุด แต่ในปัจจุบันการสอนเพศศึกษาควรอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง ครูควรใช้สื่อต่างๆ ให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาได้ ซึ่งการสอนเพศศึกษามีสิ่งที่ต้องคำนึงถึงดังต่อไปนี้

1. สอนเพศศึกษาบนพื้นฐานความจริงในด้านวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น การปรับตัว
2. สอนเพศศึกษาเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียน
3. การสอนเพศศึกษานั้น ไม่ได้สอนเพียงเรื่องเพศสัมพันธ์ แต่ควรมีเรื่องการปรับตัว การอยู่ในสังคม ศีลธรรมของท้องถิ่น ให้นักเรียนทุกคนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

แอลเลีย (Elia 2000 : 340) กล่าวว่า การเรียนการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนมีความจำเป็น เนื่องจากเพศศึกษาเป็นส่วนหนึ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ช่วยให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจของตนเอง ทำให้สามารถพัฒนาร่างกายและสุขภาพจิตของตนเองได้อย่างถูกต้อง นอกจากนั้นยังช่วยลดปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศอีกด้วย การเรียนเรื่องเพศศึกษายังเป็นการเปิดโอกาสให้ทุกคนมีความเท่าเทียมกันในเชิงประชาธิปไตย

นอกจากนี้ สุชาติ และวรรณิ โสมประยูร (2541 : 192 – 193) ได้เสนอเหตุผลที่ควรสอนเพศศึกษาให้เด็กประถมศึกษา ดังนี้

1. การสอนเพศศึกษาในชั้นประถมศึกษาไม่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ เพราะเด็กประถมศึกษาจะไม่มีปัญหาทางอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องในการเรียนเหมือนกับเด็กมัธยมศึกษา
2. เด็กประถมศึกษามีความโน้มเอียงที่จะได้รับความรู้ที่ผิดพลาดได้ง่ายกว่า ซึ่งอาจทำให้เป็นภัยหรือเกิดอันตรายขึ้นแก่เด็กได้ง่ายเช่นเดียวกัน
3. ถ้าเด็กๆ ได้รับเพศศึกษาจากแหล่งที่ไม่เหมาะสม อาจจะทำให้เด็กที่ทัศนคติทางเพศที่ไม่ดี อาจมองเรื่องเพศไปในแง่ร้าย แก้ไขได้ยากและอาจจะสายเกินไป

4. ความรู้เรื่องเพศเป็นประสบการณ์ใหม่ เด็กประถมศึกษาจึงมีความพร้อมในการเรียนเพศศึกษาได้มากกว่าและเรียนเป็นธรรมชาติได้ดีกว่าเด็กมัธยมศึกษา

5. โดยทั่วไป การสอนเพศศึกษาในชั้นประถมศึกษากระทำได้ง่าย สะดวกและประสบผลสำเร็จได้มากกว่าในชั้นมัธยมศึกษา ยิ่งกว่านั้น การเรียนในระดับประถมศึกษายังเป็นการศึกษาภาคบังคับ เด็กส่วนใหญ่ของประเทศจึงมีโอกาสเรียนเพศศึกษาได้ ถ้าหากโรงเรียนประถมศึกษาทุกแห่งจะจัดสอนเพศศึกษาให้แก่เด็ก

โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่า การสอนเพศศึกษาในโรงเรียนเป็นสิ่งที่จำเป็น โดยเฉพาะการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา เพราะจะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างถูกต้อง สามารถปรับตัวและมีความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนเพศตรงข้ามอย่างเหมาะสมเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขตามบทบาททางเพศของตนเองเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศมีดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศ

ชวน กสิกร (2515) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีต่อการสอนเพศศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน 350 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูใหญ่โดยส่วนรวมเห็นด้วยกับเรื่องต่างๆ ดังนี้ เพศศึกษาช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีทัศนคติที่ดีในเรื่องธรรมชาติของเพศและพฤติกรรมระหว่างเพศ การเรียนเรื่องเพศศึกษาจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้อย่างมีความสุข ในเรื่องหลักสูตรเพศศึกษา ควรจัดให้มีเนื้อหาทางสังคม วัฒนธรรม ให้มากพอ ๆ กับด้านกายวิภาคและสรีรวิทยา ควรเริ่มสอนเพศศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และไม่ควรสอนแยกเพศ ส่วนเรื่องที่ไม่เห็นด้วย คือ นักเรียนอาจจะได้รับความรู้เรื่องเพศมาจากหลายแหล่งอย่างเพียงพอแล้ว โรงเรียนจึงไม่จำเป็นต้องสอนอีก ครูควรแนะนำให้นักเรียนหาความรู้เรื่องเพศจากวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือเอกสารต่างๆ รวมทั้งไม่เห็นด้วยที่จะสอนเพศศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นต้นไป

นพพร พานิชสุข (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทัศนคติและความต้องการของอาจารย์และนักเรียนมัธยมสาธิตรามคำแหง ในเรื่องการสอนเพศศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นและความต้องการของอาจารย์และนักเรียนในเรื่องการสอนเพศศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รวมทั้งศึกษาและแนวทางแก้ไขในเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนมัธยมสาธิตรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์และนักเรียนชายเข้าใจว่าเพศศึกษาเป็นการศึกษาในเรื่องทุกสิ่งเกี่ยวกับเพศ ส่วนนักเรียนหญิงเข้าใจว่า เพศศึกษาเป็นการศึกษาในเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย ส่วนความต้องการในการสอนเพศศึกษานั้น อาจารย์และนักเรียนมีความเห็นว่า ควรให้มีการสอนเพศศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป โดยเน้นเนื้อหาในเรื่องการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจเมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น สำหรับวิชาเพศศึกษา อาจารย์มีความเห็นว่า ควรสอนเพศศึกษาโดยสอดแทรกในวิชาต่างๆ โดยเฉพาะวิชาพลานามัย แต่นักเรียนมีความเห็นว่า การสอนเพศศึกษาควรจัดเป็นวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ

พิสมัย เเด่นดวงบริพันธ์ พเยาว์ ยินดีสุข และพิมพ์นธ์ เดชะคุปต์ (2524) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาทัศนคติที่มีต่อเพศศึกษาของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อเพศศึกษาของนักเรียนในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อเพศศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 275 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนแต่ละระดับชั้นทั้งชายและหญิงมีทัศนคติในลักษณะนิมานต่อเพศศึกษา หัวข้อที่นักเรียนทุกระดับชั้นชายและหญิงมีทัศนคติในลักษณะนิมานต่อเพศศึกษามากที่สุด คือ การตั้งครรภและการคลอดบุตร รองลงมาคือ สุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศ และการคุมกำเนิด
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีทัศนคติในลักษณะนิมานต่อเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีทัศนคติในลักษณะนิมานต่อเพศศึกษาต่างกัน โดยนักเรียนที่เรียนในระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้น มีแนวโน้มว่ามีทัศนคติในลักษณะนิมานต่อเพศศึกษาสูงขึ้นด้วย

จงกล นานิรัญ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสนใจทางด้านเพศศึกษาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หกในโรงเรียนทดลอง กรุงเทพมหานคร 13 โรงเรียน จำนวน 434 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสนใจทางด้านเพศศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ในโรงเรียนทดลองกรุงเทพมหานครและเปรียบเทียบความสนใจทางด้านเพศศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หกในโรงเรียนทดลอง กรุงเทพมหานคร ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง นักเรียนที่มีอายุ 10 – 12 ปี กับนักเรียนที่มีอายุ 13 – 15 ปี นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน นักเรียนที่มีสภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวสูงกับนักเรียนที่มีสภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวต่ำ บุตรคนโต บุตรคนกลาง บุตรคนสุดท้อง ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หกในโรงเรียนทดลอง กรุงเทพมหานครมีความสนใจทางด้านเพศศึกษาในระดับปานกลาง โดยสนใจหมวดชีวิตครอบครัวเป็นอันดับหนึ่ง และสนใจหมวดกิจกรรมที่ให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาเป็นอันดับสุดท้าย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หกในโรงเรียนทดลอง กรุงเทพมหานครที่มีเพศ อายุ การอบรมเลี้ยงดู สภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวและลำดับการเกิดที่แตกต่างกัน มีความสนใจทางด้านเพศศึกษารวมทุกหมวดไม่แตกต่างกัน

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หกในโรงเรียนทดลอง กรุงเทพมหานคร สนใจหัวข้อ “เรื่อง การมีความรัก” มากที่สุด รองลงมาคือสนใจหัวข้อ “การสืบพันธุ์ของมนุษย์” “วิธีการที่จะทำให้ครอบครัวมีความสุข” “การมีประจำเดือน” “การมีน้ำอสุจิ” และ “กระเทย” ตามลำดับ

อรชร ปิตานนท์ (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในภาคตะวันออก ผลการวิจัย พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศแตกต่างกัน 6 ด้าน คือ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ด้านการระบายอารมณ์ทางเพศ ด้านการสมรส ด้านสุขปฏิบัติในเรื่องเพศ ด้านการวางแผนครอบครัว ด้านการวางตัวต่อเพศตรงข้าม และมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน 2 ด้าน คือ ด้านการเลือกคู่ครอง และด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ

สุทัศน์ จิณแพทย์ (2530 อ้างถึงใน ชไมมาศ บรรพพงศ์, 2544 : 18) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบเจตคติในเรื่องเพศและความต้องการที่จะศึกษาในเรื่องเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดกาญจนบุรี ตามตัวแปรเพศและสถานที่ตั้งของโรงเรียน พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีเจตคติทางบวกในเรื่องเพศ และมีความต้องการที่จะศึกษาเรื่องเพศในระดับมาก นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีเจตคติในเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน แต่มีความต้องการที่จะศึกษาในเรื่องเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนชายมีความต้องการที่จะศึกษาในเรื่องเพศมากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนที่มีสถานที่ตั้งของโรงเรียนต่างกันมีเจตคติในเรื่องเพศและมีความต้องการที่จะศึกษาในเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน

วิวรรณ รongนุชิต (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับเพศศึกษาระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามกับโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับเพศศึกษา โดยเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 720 คน เป็นนักเรียนชาย 360 คน และนักเรียนหญิง 360 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามกับโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 2 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเพศศึกษาในด้านการคบเพื่อนต่างเพศ ด้านการเลือกคู่ครอง ด้านการสมรส และด้านการหย่าร้างแตกต่างกัน

จันจิรา ไทยบัณฑิตย์ (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความรู้และทัศนคติในเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความรู้ ทัศนคติในเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา จำนวน 500 คน เป็นนักเรียนจากโรงเรียนชายจำนวน 100 คน จากโรงเรียนหญิงจำนวน 100 คน และจากโรงเรียนสหศึกษาจำนวน 300 คน โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีความรู้เรื่องเพศศึกษาในระดับต่ำ เมื่อเปรียบเทียบความรู้ตามตัวแปรประเภทโรงเรียน พบว่า นักเรียนทั้ง 3 ประเภทโรงเรียนมีความรู้แตกต่างกัน โดยนักเรียนชายจากโรงเรียนชายมีความรู้ด้านเพศศึกษาแตกต่างกับนักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา และนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงก็มีความรู้ด้านเพศศึกษาแตกต่างกับนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา

2. นักเรียนมีทัศนคติในทางเห็นด้วยต่อเพศศึกษา เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติตามตัวแปรประเภทโรงเรียน พบว่า นักเรียนทั้ง 3 ประเภทโรงเรียนมีทัศนคติด้านเพศศึกษาแตกต่างกัน แต่นักเรียนชายจากโรงเรียนชายกับนักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษามีทัศนคติด้านเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงและนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษาก็มีทัศนคติด้านเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน

ธีระ เสนิษฐ์ (2538) ได้วิจัยเรื่อง “การสำรวจความต้องการเนื้อหาของหลักสูตรและวิธีสอนเพศศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 : ศึกษาเฉพาะกรณี อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความต้องการด้านเนื้อหาของหลักสูตรและวิธีสอนเพศศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 786 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความแตกต่างของเพศทำให้ความต้องการเนื้อหาของหลักสูตรเรื่องความรู้เกี่ยวกับการทำงานของระบบสืบพันธุ์ของมนุษย์ ปัญหาการทำแท้ง กฎหมายเกี่ยวกับการประพฤตินิตินทางเพศ และการป้องกันตนเองจากการถูกเอาเปรียบทางเพศแตกต่างกัน และจัดวิธีสอนโดยจัดวิทยากรมาให้ความรู้ จัดสอนเพศศึกษาเป็นวิชาบังคับวิชาหนึ่ง จัดแบ่งกลุ่มนักเรียนชายหญิงเมื่อเรียนเพศศึกษา แตกต่างกัน

2. ความแตกต่างของอายุทำให้ความต้องการเนื้อหาของหลักสูตรเรื่องการป้องกันตนเองจากการถูกเอาเปรียบทางเพศแตกต่างกัน และทำให้ความต้องการวิธีสอนเรื่องการจัดนิทรรศการ

หรือกิจกรรมทางวิชาการเกี่ยวกับเพศศึกษาในโรงเรียน การสอนแทรกความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา ปัญหาสุขภาพอนามัยวัยรุ่น แตกต่างกัน

3. ความแตกต่างของการอยู่อาศัย ทำให้ความต้องการในด้านเนื้อหาของหลักสูตรเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับการทำงานของระบบสืบพันธุ์มนุษย์ แตกต่างกัน

ปรางพร พงษ์ประเสริฐ (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความรู้และทัศนคติในเรื่องเพศของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความรู้และทัศนคติในเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ตามตัวแปรเพศ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 500 คน เป็น นักเรียนชาย 228 คน และนักเรียนหญิง 272 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้เรื่องเพศ อยู่ในระดับดี และมีความรู้เรื่องเพศในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ในเรื่อง ตำแหน่งการเกิดปฏิสนธิ หลักเกณฑ์ในการปรับตัว การวางตัวต่อเพศตรงข้าม นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความรู้เรื่อง เพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีความรู้เรื่องเพศดีกว่า นักเรียนชาย สำหรับทัศนคติในเรื่องเพศ นักเรียนมีทัศนคติในเรื่องเพศอยู่ในระดับดี นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงมีทัศนคติในเรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย นักเรียนหญิงมีทัศนคติในเรื่องเพศดีกว่านักเรียนชาย

มรกต พุทศุภะ (2541) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการคุ้มครองดูแลเกี่ยวกับการล่วง ละเมิดทางเพศนักเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการป้องกัน เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและการช่วยเหลือ ของนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง โดยเก็บข้อมูลกับผู้บริหาร ครู และนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในการช่วยเหลือ นักเรียนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนไม่ให้ความสำคัญในการป้องกันนักเรียนจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยไม่มีมาตรการ กฎ ระเบียบ ไม่มีการจัดการเรียนการสอนและไม่มีการร่วมมือกับผู้ปกครองใน การป้องกันนักเรียนถูกล่วงละเมิดทางเพศ

2. นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือกันทุกฝ่ายในการช่วยเหลือนักเรียนที่ถูกล่วง ละเมิดทางเพศ และนักเรียนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศจะต้องได้รับการฟื้นฟูด้านร่างกาย จิตใจ และ สังคม ซึ่งเด็กแต่ละคนจะใช้เวลาในการฟื้นฟูไม่เท่ากัน

3. ในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่มีความเห็นว่า

ครูเป็นผู้ที่สำคัญที่สุดในการป้องกันและช่วยเหลือนักเรียน แต่ครูส่วนใหญ่ไม่ทราบวิธีการป้องกัน และช่วยเหลือที่ถูกต้อง

อังค์สุมล เชื้อชัย (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความรู้เรื่องเพศศึกษาสำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความรู้เรื่องเพศศึกษาสำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งได้ทำการสร้างและทดลองใช้โปรแกรมกับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนหมู่บ้านพัฒนา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้วิจัยคือ แบบทดสอบความรู้เรื่องเพศศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรมสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ ร้อยละ 70

ชไมมาศ บรรพพงศ์ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความรู้ ทักษะคติ การปฏิบัติในเรื่องเพศศึกษา การถูกล่วงละเมิดทางเพศ รวมทั้งพฤติกรรมกำบังกันนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,000 คน ผลการวิจัยพบว่าประมาณร้อยละ 60 ของเด็กนักเรียนสามารถตอบคำถามในส่วนที่เป็นความรู้เรื่องเพศศึกษาได้ถูกต้อง และประมาณร้อยละ 50 ของนักเรียนมีทัศนคติที่ถูกต้องในเรื่องเพศศึกษา มีนักเรียนที่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ร้อยละ 23.5 คิดเป็นร้อยละ 22.6 และ 24.4 ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงตามลำดับ นักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 80 - 90) มีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกำบังกันตัวจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ถูกต้อง การถูกล่วงละเมิดทางเพศไม่มีความแตกต่างกันตามความรู้เรื่องเพศศึกษาและตามทัศนคติเรื่องเพศศึกษา ส่วนความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกำบังกันตัวจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศมีความแตกต่างกันตามความรู้เรื่องเพศศึกษา

ดวงฤทัย พงศ์ไพฑูรย์ (2544) ทำการวิจัยเรื่อง การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 420 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

1. วัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อต่างๆ โดยรวมในระดับปานกลาง โดยเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนประเภทโทรทัศน์มากที่สุด และวัยรุ่นส่วนใหญ่จะพูดคุยเรื่องเพศศึกษากับเพื่อนมากที่สุด

2. วัยรุ่นที่มีเพศต่างกันมีความรู้และทัศนคติเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน
3. วัยรุ่นที่มีอายุและการศึกษาแตกต่างกันมีความรู้และทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน
4. การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชนและสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น โดยการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนประเภทนิตยสาร/วารสารและสื่อเฉพาะกิจประเภทวิดีโอ/วีซีดีมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษามากที่สุด
5. การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อบุคคลและสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา โดยการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลประเภทครูอาจารย์และสื่อเฉพาะกิจประเภทหนังสือเรียนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษามากที่สุด

วิลาสินี พิพิธกุล และกิตติ ก้นภัย (2540 – 2546 อ้างถึงใน กรุงเทพมหานคร, 5 มิถุนายน 2546 : 15) ได้ดำเนินโครงการวิจัยเรื่อง เพศและการสื่อสารในสังคมไทย โดยทำการรวบรวมการนำเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องกับประเด็นเรื่องเพศจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เป็นระยะเวลา 6 ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 – 2546 ผลการวิจัยพบว่า เรื่องทางเพศที่ถูกนำเสนอมากที่สุด คือ ประเด็นความรุนแรงทางเพศ รองลงมาคือ เรื่องเพศสรีระ การประกวดความงามและการเสริมความงาม การค้าประเวณีและการซื้อบริการทางเพศเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ส่วนข่าวที่ถูกนำเสนออย่างต่อเนื่องตลอด 6 ปี คือ เรื่องของกลุ่มรักเพศเดียวกันและการตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศสรุปได้ว่า งานวิจัยเกี่ยวกับเพศศึกษา ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาในส่วนของความรู้ ความคิดเห็น และทัศนคติด้านเพศศึกษา ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อเพศศึกษาในทางบวก ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจด้านเพศศึกษานั้น จากที่เคยมีผู้วิจัย พบว่า นักเรียนมีความสนใจด้านเพศศึกษาในระดับปานกลางถึงระดับมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเพศ อายุ การเจริญเติบโตและพัฒนาการ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมต่างๆ นอกจากนี้สื่อประเภทต่างๆ ยังมีอิทธิพลต่อการรับรู้เรื่องราวด้านเพศศึกษาของเด็กด้วย

งานวิจัยของต่างประเทศ

ชิเบวา (Shibaeve, 1972) ได้ทำการวิจัยด้านเพศศึกษาในเด็กหญิง (The sex education of girl) โดยศึกษาความสนใจในเรื่องเพศและเพศศึกษากับนักเรียนหญิงที่มีอายุต่างกัน จำนวน 1,055 คน ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนหญิงที่มีอายุ 11 – 13 ปี เป็นนักเรียนเกรด 5 และ เกรด 6 มีความสนใจในเรื่องเพศร้อยละ 30

นักเรียนหญิงที่มีอายุ 14 ปี เป็นนักเรียนเกรด 8 มีความสนใจในเรื่องเพศร้อยละ 64.9

นักเรียนหญิงที่มีอายุ 15 – 17 ปี เป็นนักเรียนเกรด 9 และ เกรด 10 มีความสนใจในเรื่องเพศร้อยละ 31

นักเรียนหญิงที่มีอายุ 14 – 16 ปี ในโรงเรียนวิชาชีพ มีความสนใจในเรื่องเพศร้อยละ 30

นักเรียนหญิงที่มีอายุ 17 – 19 ปี เป็นนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเรียนในระดับสูงขึ้นไป มีความสนใจในเรื่องเพศร้อยละ 55.2

คำถามส่วนใหญ่ที่นักเรียนหญิงสนใจอยากรู้คำตอบ จะเป็นเรื่องปัญหาความงามและพัฒนาการทางร่างกายร้อยละ 59.4 เรื่องสุขปฏิบัติระหว่างการมีประจำเดือนร้อยละ 13.4 และปัญหาเรื่องศีลธรรมทางเพศร้อยละ 9.5

ฟรานซิส (Francis, 1972) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความต้องการและความสนใจเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนเกรด 9 (Expressed needs and interests as a basis of sex education for ninth grade students) ใน Monroe County Community School Corporation, Indiana โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนเกรด 9 เกี่ยวกับความต้องการและความสนใจด้านเพศศึกษา และเปรียบเทียบกับความคิดเห็นของผู้ปกครอง แพทย์ เสมิเยน ครูใหญ่ ครูสอนสุขศึกษา ผู้ให้คำปรึกษา และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนสนใจหัวข้อ “โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์” มากที่สุด และสนใจหัวข้อ “การนัดพบระหว่างชาย – หญิง” น้อยที่สุด
2. นักเรียนสนใจหัวข้อ “ปัญหาเรื่องเพศในสังคม” และ “การศึกษาเรื่องเพศ” มากกว่าผู้ใหญ่
3. ผู้ใหญ่สนใจหัวข้อ “ปัญหาของวัยรุ่น” “การเตรียมตัวก่อนแต่งงาน” และ “พฤติกรรมทางเพศของบุคคล” มากกว่านักเรียนเกรด 9
4. นักเรียนที่ยังไม่มีความรู้เรื่องเพศศึกษา จะสนใจเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาในโรงเรียนมากกว่าภายนอกโรงเรียน

ซอนยา (Sonya, 1974) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อเพศศึกษา (Sex education and adolescent attitudes) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 11 – 19 ปี จำนวน 135 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความเห็นว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องส่วนบุคคลมากกว่าเป็นเรื่องที่จะ

ต้องปฏิบัติตามกฎหรือข้อบังคับของสังคม เนื้อหาวิชาเพศศึกษาไม่ได้เป็นเครื่องชักจูงให้มีการประพฤติผิดทางเพศ แต่จะช่วยให้มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศอย่างถูกต้อง นักเรียนส่วนใหญ่เชื่อว่าเพศศึกษาจะให้ความรู้ในเรื่องการคุมกำเนิดและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้เด็กวัยรุ่นที่ได้รับการศึกษาเรื่องเพศแล้วจะมีความกลัวเรื่องการตั้งครรภ์และโรคทางเพศ ซึ่งจะช่วยยับยั้งไม่ให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

เลนนิ่ง บาลลาร์ด และ โรบินสัน 3 (Lanning, Ballard and Robinson III, 1999) ได้ทำการวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับโปรแกรมป้องกันการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็กในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดใหญ่ในรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา (Child Sexual Abuse Prevention Programs in Texas Public Elementary Schools) จำนวน 89 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 89 มีการจัดการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็ก กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 56 ได้จัดโปรแกรมให้เกิดความตระหนักในการป้องกันการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็ก โดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น ฉายภาพยนตร์ เล่นหุ่นกระบอก และแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งมีทั้งลักษณะที่จัดควบคู่ไปกับเนื้อหาวิชาอื่น เช่น สุขศึกษา และเป็นลักษณะโปรแกรมโดยเฉพาะ เนื้อหาที่จัดโปรแกรมจะครอบคลุมในเรื่อง ส่วนต่างๆ ของร่างกายที่ห้ามให้ผู้อื่นสัมผัส วิธีหลีกเลี่ยงการถูกทารุณกรรมทางเพศ การขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเมื่อถูกทารุณกรรมทางเพศ และความหมายของการทารุณกรรมทางเพศ

ชูอี้ และคณะ (Shuey and others, 1999) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของโปรแกรมสุขศึกษาที่มีต่อการงดเว้นการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเรียนและการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนในโรงเรียนเขตโซโรติ ประเทศอูกันดา (Increased sexual abstinence among in – school adolescents as a result of school health education in Soroti district, Uganda) กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนที่เรียนชั้นสุดท้ายของโรงเรียนประถมในเขตโซโรติ ประเทศอูกันดา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เข้าร่วมโปรแกรมและกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม หลังจากนั้น 2 ปี ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นและแนวการปฏิบัติในเรื่องเพศของทั้ง 2 กลุ่มอีกครั้ง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมมีแนวทางการปฏิบัติที่จะมีเพศสัมพันธ์ระหว่างวัยเรียนลดลงจากร้อยละ 42.9 เป็นร้อยละ 11.1 ส่วนกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ นักเรียนที่เคยเข้าร่วมโปรแกรมมีการพูดคุยเรื่องเพศกับกลุ่มเพื่อนและครูมากขึ้น

จากงานวิจัยของต่างประเทศสรุปได้ว่า นักเรียนมีความสนใจด้านเพศศึกษา โดยเฉพาะ ปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษา จะช่วยให้นักเรียน ได้รับความรู้ที่ถูกต้องและมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม รวมทั้งช่วยป้องกันปัญหาทางเพศที่ เกิดขึ้นในสังคมได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย